

Въ Карловския балканъ

Нѣма по-голѣма радостъ отъ тая, за прѣвъ пжтъ да навлѣзешъ и обходишъ прелестнитѣ дебри на Стара-планина.

Тоя честитъ день замръкнахме съ трепетното желание да се мине по-скоро нощъта, да се обтегнатъ пакъ златнитѣ люлки на слънчевия августовъ день, за да тръгнемъ на пжтъ.

— Ехъ, веднажъ слънце да пекне . . .

— Слънце ли? — пита водачътъ бае Василъ. Никакво слънце нѣма да чакаме. Рано лѣгане тая вечеръ; утре — рано ставане. Слънцето трѣбва да ни свари въ балкана. Иначе, мжчно се изкачватъ азлъцитѣ . . .

Лѣгнахме, но хваща ли те сънь. Погледа ти все навънъ — съмна ли? Задрѣмешъ за минута-две и бързо отклочишъ очи: нѣкой като че ли мина по калдаръма. —

Ей, Атанасе, вика ли нѣкой.

Никой не ми отговаря. Тѣй ми се е сторило. Завивамъ се презъ глава и кротувамъ. Боже Господи, та сънь ли е това! По-добре да стане човѣкъ. Леглото сякашъ е отъ тръни. Па като гледамъ какъ Атанасъ спи дълбоко — по-голѣма мжка ме хваща...

Отъ рано още карловскитѣ магарета нададоха своя проточень ревъ, като че по даденъ знакъ. Въ утринната дрезгавина едвамъ се прозираше презъ